

Kar dolgo je trajalo in precej Ljubljance je steklo mimo nas, da sem lahko v miru sedel za skupno mizo z mladim fantom, ki na pogled učinkuje zelo nežno, nikakor bojevniško. Študij filozofije in primerjalne književnosti mu dobesedno pristoji. A takšen je Miha Kordiš le na prvi pogled. Na drugi, poglobljen, pa spoznam fanta, obtoženega za razbijanje našega parlamenta 19. maja, vodjo trenutne okupacije obeh fakultet, vodilnega aktivista pred ljubljansko borzo, vodjo aktivistične akcije Fronta prekercev in še marsičesa, ki pa ne mara ne izpostavljanja ne slave, še manj pretiranega govorjenja v prazen nič.

Tekst in foto: **DEJAN OGRINEC**

Novi vodja revolucije

V Mihi Kordišu se res skriva več osebnosti. A vse so res prijetne. Gre za kultiviranega, načitanega fanta, velikega ljubitelja knjig, ki obožuje mamino kuhinjo in je ponosen na svoje starše, na gimnazijo v Škofji Loki, kjer je gulil klopi, in na izjavo, da je komunist ter da se odkrito zavzema za pravice delavskega razreda.

Lepo je imeti takšne starše!

Rojen 1. 1989 je v rodni Loki vodil v gimnazijskih časih velikomladinskih društev in klubov. Bil je tudi kordinater **ateljeja CLOBB** in je že takrat razbijal tabuje ter opozarjal (mlade) kolege, da je vse to namenjeno njihovega razvoju, ustvarjanju in izražanju, torej naj to uporabijo. Borec za kulturo in politizem najraje prebira knjige o komlični ekonomiji. Od mladega aktivista je začel svojo pot z ramo ob rami z delavskimi sindikati. Golobradi mladenič, čigar oče je profesor športne vzgoje, mama pa medicinska sestra, oba globoko spoštuje in ceni. Brez njune podpore ne bi bilo njegovega aktivizma. Pred nekaj dnevi sta prišla pred ljubljansko borzo s tremi polnimi vrečkami hrane za vse. »Lepo je imeti take starše in take odlične profesorje na gimnaziji, kakršne sem imel,« je izrecno poudaril. »Aktiven sem v skupini Politus (skupina za sociopatijo), sodelujem s teoretskim biserom današnjega časa, to je delavsko-pankerska univerza na Metelkovi, kjer pomagam prireditelj seminarje in predavanja ter ob tem delujem v mirovnem inštitutu Metelkova. Časa imam dovolj, saj sem že v gimnaziji imel vedno samo dobre ocene in ta trend me še vedno spremlja,« se nasmehne ob mojem začudenem pogledu na vse to naštevanje. Hm.

Navajen mraza in trdih klopi.

»Revolucionarna rdeča je moja barva in to so naši pravi sovražniki,« pokaže na pročelje NLB, kjer sva, kot v posmeh vsemu, proti čemur se Miha Kordiš bojuje, posedala na mrzlem ljubljanskem zraku. »Mraza sem že dodobra navajen izpred borze, spanja na klopih na faksu prav tako, priznam pa, da sem po teh (pre)mnoгих dneh bojevanja nekaj pogrešal: biti doma in prebrati kakšno knjigo.« Zato se je za zadnji konec tedna dogovoril za »dopust« in za en večer in eno noč »pobegnil« domov, v Loko. Ni je čez mamino hrano.

Samo nasmehnil se je, ko sva se dotaknila klevet z internetnega bloga Vinka Gorenjaka, kjer ta obsoja skupino Fronta prekercev in s tem posredno tudi Miho, za poškodovanje parlamenta. Že takrat so se krohotali, saj je policija dokazala, da niso bili oni. »Drugi so nas prehiteli,« se pošali. Že ob dogajanju v Luki Koper je stal med protestniki, »saj nas nihče ne predstavlja«, in o tem napisal za Tribuno članek Zakaj se boj za Univerzo tolče v Luki Koper. Že takrat je dojel, da brez akcije ne bo nobenih sprememb, saj čakanje prinese samo depresijo. Že sredi lanskega marca na tribuni Mi smo Univerza je bil navdušen, ko je 200 rok z bučnim ploskanjem preglasilo in uti-

šalo birokrate. »Dobro smo jim pokazali, koliko damo na njihovo čevkanje!«

Ljudje se bodo morali organizirati. Čeprav je komunist po srcu, tega ne gre enačiti z jugonostalgijo, ki je v resnici le čustvena naveza na preteklost in lepe spomine, brez pravilne obravnave in treznega premisleka. »Kar je bilo, je bilo, in nihče tega ne more princisti nazaj. In še dobro, da je tako. Čas in spremembe tečejo samo naprej. Če bi se ljudje zmogli otresti čustvenega vpogleda v jugoslovansko preteklost, bi spoznali, da je bilo vse tisto brez glave in repa. Ne rečem, da vse. Kar je bilo dobro, vzemimo, drugo pa odvrzimo in pozabimo. Čisto preprosto!«

In še: »Ne potrebujemo mesijanstva, ampak proces. Ljudje se bodo

morali organizirati. Morali bomo nehati stigmatizirati revščino in se je sramovati. Dialog med nami je mogoč in lahko si naredimo drugačen svet. Nehajmo nasediti vladajočemu razredu, saj je parlament evtanazija (smrt) političnega. Ker ni predpisanih stopenj do sprememb, se jih moramo domisliti sami. Treba ic zavre-

či besede sanjač, utopija in podobno, ne gre za gradove v oblakih, ampak za postopek, le kamen na kamen zgradi palačo. Vedno gre le za spremembe v družbi, saj ni nič spontane in nič samoumevnega,« je še privrelo iz njegovih ust.

V gibanju o 15 je aktiven že od julija. Trdi, da oba profesorja, Rastko Močnik in Andrej Kurnik, nista sivi eminenci, ampak bolj teoretska podpora. V ozadju še najbolj stojijo Nevidni delavci in SC Rog. Brez njih bi že vsi »polegli«.

Ljudje, pridite! Miha Kordiš je zadnja generacija predbolonjcev (bolonjski študijski program), s čimer se tudi rad pohvali. O okupaciji fakultete in svoji vlogi pri tem pa pravi: »Končno smo dosegli dialog. To je bilo za nas glavno. Ne upiramo se brez zveze ali ker bi bili leni. Že zdavnaj smo poskušali mirno, a nihče nas ni niti poslušal niti jemal resno. Po številnih pritožbah študentov in delavcev pa smo se odločili za resno akcijo. Poskušamo odbiti vdor zasebnega kapitala na univerzo in s tem finančni diktat študijskega programa. Pri tem bomo resno vztrajali. Ne verjamem v gandijevske metode čakanja z belim golobom v rokah. Ni časa za to in hipokritsko se mi zdi mnenje, da smo nasilni. Vsak dan smo priča sistemskemu nasilju pohlepne kapitala nad vsemi nami. Še najbolj pa nad delavskim razredom, ki še vedno obstaja, čeprav smo ga trenutno odrinili nekam med srednji sloj.«

»Ljudje, pridite! Pred borzo, na obe fakulteti, na cesto. Ne pozabite, da se reševanje problemov lahko začne, šele ko so ti znani. Sedenje in teženje ob kavi ne bo prineslo ničesar. Treba je stopiti ven, na zrak, in nehati sanjariti, da bo nekdo drug nekaj naredil namesto nas/vas. Tega ni. Pa ne zato, ker bi sistem zatiral ljudi, ampak ker nismo navajeni novega, drugačnega pristopa, samo tarnali bi in vili roke. Treba je spremeni predstavo o svetu okoli nas, o možnostih, ki jih imamo, in o tem, koliko zmoremo. Če stopimo skupaj, se bodo tla strela,« je še dodal navdušeno in odkorakal nazaj na fakulteto. Ko sem gledal za njim, sem kar težko verjel v zadnje besede, ampak temu mirnemu fantu nežnega videza je res videti, da ve, za kaj gre.

Če stopimo skupaj, se bodo stresla tla!«